

— Всички като тебе ако мислятъ, ще станемъ по-долни и отъ кучетата! — режеше тя.

— Хайде! Ти много знаешъ! — избухваше стариятъ. — Тъй си мислишъ ти, че всичко каквото хвърчи, се яде!

Ядосваше го нейната дързостъ. Мома, сѣднала въ политиката да се бърка! Пусто дърво! Но не смѣеше да дигне ржка: тя работѣше изъ тютюневитѣ складове на близкото градче, и всѣка седмица отдѣляше и за него по нѣкой левъ. После дойде кризата, работата въ складоветѣ намалѣ, надниците паднаха. Бориха се, стачкуваха, изкараха още по нѣкой левъ, но за колко души? Нея никжде я не рачеха. Повъртѣ се тя, похлопа тукъ, похлопа тамъ, и замина за Пловдивъ.

Какво ли не дрънкаха следъ нея, какъ ли не тровиха сърцето му. Такава станала, онакава станала, бре тукъ я видѣли, бре тамъ я срещнали. Поддаде се той на хорскитѣ приказки, накупѣ отъ гнѣвъ. И когато тя се върна да си прибере дрехитѣ, той я нахока като куче, проклѣ я и ѝ заржча да се не връща въ къщата му. Три години отъ тогава. Идѣше си тя за първи пжтъ, и идѣше да се похвали. „Видишъ ли“, — искаше да му каже, — „намѣрихъ и мжжъ и половина!“

Мишо пушеше цигара следъ цигара, оглеждаше внимателно всичко и питаше за това-онова. Стариятъ отговаряше накжсо, гледаше го съ половинъ око и сърцето му неусетно се разтваряше. „Нищо, нищо“ — успокояваше се той самичъкъ, — „вижъ какъвъ левентъ си е намѣрила... стѣгнатъ, прибранъ... май нѣмаме въ селото ергенинъ да му излѣзе“.

И колкото го гледаше, толкова по го харесваше. „Добъръ е, добъръ!“ — заключи стариятъ, съ кашъ избираше конь. „Нищо, че си нѣма имотъ.“